

tolden paa fremmed Tobak indtil 1864 var overordentlig lav, og at Tobaksavlens overhovedet endnu er saa lidet udbredt her, at der ikke har kunnet være Tale om gennem en saadan Bessatning af skaffe Statskassen nogen Indtægt af Betydning. Det hele Areal, der i de seneste Aar har været dyrket med Tobak, udgjør kun mellem 250 og 260 Tdr. Land, og det aarlige Udbytte ikke fuldt 400,000 Pd.

Naar der nu forelægges Forslag til en Lov om Bessatning af den indenlandske Tobak, er Grunden den, at man har maattet anse det rettest gennem en saadan Bessatning at fikke sig imod, at Statskassen under den Udvikling, Fremtiden kan bringe, skal lide søleligt Tab ved Afgang i Toldindtægten af fremmed Tobak. Det vil nemlig være indlysende, at Mængden af Tobak, der avles her i Landet, vil indvirke paa Indførselsmængden af fremmed Tobak, og i samme Forhold som hin stiger vil der finde en Formindskelse Sted i Statskassens Indtægt af Tolden paa indført Tobak. Allerede ved den nærværende Toldafgift paa fremmed Tobak, som udgjør 7 $\frac{1}{2}$ pr. Pd., er der sat en ikke saa lille Præmie for den indenlandske Tobaksavl, og denne Præmie vil sørges ved enhver Forhøjelse af Toldafgiften. Ses der derhos hen til den noget større Udbredelse, som Tobaksavlens synes at faa her i Landet i de senere Aar, skjønt det nuværende Dieblit egnet til at stille Avlingen under saadanne Afgiftsvilkaar, at dens forringende Indflydelse paa Statsindtægterne fjernes. — Herved frembyder der sig tvende Hovedspørgsmaal, nemlig dels hvilken Bessatningsmaade der rettest bør vælges, dels i hvilket Forhold Afgiften paa den indenlandske Tobak bør staa til Tolden paa fremmed Tobak.

I de Lande, hvor en Bessatning af den indenlandske Tobak finder Sted, er der fulgt høist forskellige Principer. Hovedsagelig fremtræder Bessatningen i en af følgende 3 Hovedformer:

1. som en Bessatning af selve Tobakdyrkingen;
2. som en Bessatning af Fabrikationen og Omsætningen eller af en af dem;

3. som en Bessatning direkte af Forbruget gennem en Monopolisering af Fabrikation af og Handel med Tobak.

Hvor man er gaaet den Vej at beskatte selve Dyrkingen, er dette atter stet paa forskjellig Maade, nemlig enten ved at sætte Skatten i Forhold til den avlede Mængde Tobak, eller ved at sætte den i Forhold til Størrelsen af det med Tobak beplantede Jordstykke.

Den første af disse Bessatningsformer fandt Sted i Preussen i Tidrummet fra 1819 til 1828 efter Lov af 8de Februar 1819. Man forlod den der, væsentlig fordi den Kontrol, som var nødvendig for at undgaa Uligbed i Bessatningen, ikke alene var høist besværende, men viste sig praktisk uigjennemførlig. Bessatningen af Udbyttet forudsætter nemlig, at der rundt om paa de forskellige Steder, hvor der er avlet Tobak, finder en Veining af Bladene Sted, som, naar den foretages strax efter Høsten, paa Grund af den forskellige Vandmængde, Bladene indeholde, ikke giver nogen ensartet Maalestof, og som, naar Tobaken først skal tørreres og Veiningen altsaa foregaa i Producenternes Lagere, nødvendigvis gjør en Kontrol, baade med Transporten og med selve Lageret. Ifølge Kabinettsordre af 29de Marts 1828 gifl man da i Preussen over til en Bessatning efter Størrelsen af det med Tobak dyrkede Areal saaledes, at Jorderne deltes i 4 Klasser efter det Udbytte, de gennemsnitlig antoges at kunne give, og hver Klasse beskattedes derefter med henholdsvis 6, 5, 4 og 3 Thaler pr. Morgen Land (c. 3,7 dansk Ekp. Land). Klassifikationen gjaldt for 3 Aar, og Inddelingen stete distriktsvis saaledes, at alle til en Forvaltningskreds hørende Jorder i Reglen fattes i samme Klasse. Denne Bessatning befandtes at lide af en Hovedmangel, nemlig Vilkaarligheden ved Inddelingen af Jorderne i de forskellige Klasser, — der blev saameget større som alle Arealer i et større Distrikt skulde henføres til samme Klasse, uanset at de selvfølgerlig kunde være af høist forskjellig Bessaffenhed, — og i Forbindelse hermed Vanstikligheden ved at finde den rette Maalestof for Hensføjelsen, hvorved det,